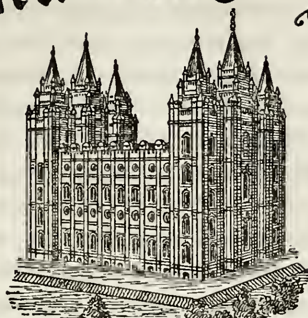
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 9	1 Maj 1905	54 Aargang

Et aabent Brev

til de Forenede Staters Senatorer og Folk fra en „Mormon".

—

Paa en Tid, da det gamle Athens Indbyggere stode fremmest i hele Grækenland i Rigdom, Magt og Indflydelse, men ikke desmindre i sædelig Henseende levede i en Forfaldsperiode, optraadte den navnkundige Filosof Sokrates; med sin glimrende Veltalenheds hele Styrke henvendte han sig til Republikens Tribunal og begjærede en Tilbagevenden til de gamle, prøvede Sæder og Skikke.

Nogle Hundrede Aar senere (Aar ca. 130 efter Chr.) søgte Justinus, Martyren, ved Hjælp af sin mægtige Pen at give Roms Kejsere og Senatorer et rigtigt Begreb om et vist Folk — overalt misforstaaet, hadet og forfulgt.

Ansporet af en ædel Indskydelse rettede Milton i en nyere Tid overfor det engelske Parlament et kraftigt Forsvar for Pressen, hvis Frihed just da truedes af en alvorlig Fare ved heftige Angreb fra en Klasse, som burde have beskyttet og forsvaret den.

Uden at kunne beraabe mig noget Ry hverken som Veltaler, Filosof eller Statsmand forlader jeg mig dog paa, at min Indankning for Verdens indflydelsesrigeste lovgivende Magt ikke vil blive mødt med kold Ligegyldighed; thi jeg besidder alligevel den høje Udmærkelse at være en amerikansk Medborger, interesseret i mit Lands Velfærd, og den Sag, som jeg ønsker at fremlægge for eder, er af dyb og vidtrækkende Betydning.

Theologi i Senatet.

Paa Grund af Omstændigheder, over hvilke kun Fremtidens upartiske Historieskrivere kunne sprede fuldstændig Lys, ere I, ærede Senatorer, blevne satte til Doms over religiøse Spørgsmaal, som ifølge vore grundlovsmæssige amerikanske Regjeringsprinciper ubetinget ere udelukkede fra de verdslige og lovgivende Myndigheders Magtomraade. At Spørgsmaalet er bragt paa Bane under Form af en Begjæring om at udstøde et af Senatets lovlig valgte Medlemmer, forandrer ikke det uimodsigelige Faktum, at Anledningen til denne Begjæring hovedsagelig er af theologisk Natur. Thi siden det ikke er lykkedes Senator Reed Smoots Fjender, trods de nøjeste Efterforskninger om hans forløbne Liv, at finde nogen Forbrydelse, paa Grund af hvilken han kunde udelukkes fra Senatet, have de ligesom Daniels Anklagere ved Darius' Kejserhof vendt deres Angreb mod hans Religion for om muligt derved at bevirke hans Fald. De have ved en forhalet Undersøgelse fremdraget de mest besynderlige Angivelser for eder om hans Religionssamfunds Lærdomme og Kirkens højtidelige Skikke saavel som om dens Medlemmers Forpligtelser, og Verden er uden nogen rimelig Grund bleven underholdt med de mest fantastiske Beretninger om hemmelige „Eder", Kirketyranni m. m., hvilket har fremkaldt stor Ophidselse mod os i religiøse Kredse.

Man har dog navnlig søgt at gjøre gjældende, at „Mormon"-Kirken er en hemmelig Forening, der styres af et uindskrænket Præstevælde og holdes sammen ved „Eder". Det er derfor min Hensigt i de følgende Stykker kort at omtale disse to Paastande, og jeg haaber, at det maa lykkes mig at vise, at de ere absolut uden faktisk Grundvold, og at deres Fremkomst kun skyldes enten uvidende Personers ophidsede Fantasis sygelige Indbildningskraft eller Fjenders Forvrængninger af bibelske Sandheder, som de hverken kjende eller forstaa.

Historiens Advarsel.

Den uhyre Vanskelighed, som er forbunden med rigtigt og upartisk at dømme om en Persons eller et Samfunds religiøse Tro og Handlinger, naar man kun har Modstanderes Angivelser og Fremstillinger at holde sig til, er ganske aabenlys. Jeg husker godt de Historier, der for nogle Aar siden cirkulerede i et af de nordeuropæiske Lande om de udmærkede Mænd, som under Ledelse af et amerikansk Baptistsamfund søgte at udbrede det nævnte Samfunds Lærdomme der. I Pressen fremstilledes de som Fanatikere, der, efter hvad Rygtet sagde, i deres Møder udførte Engledandse og andre lignende Bedrifter. Og Troen paa disse Fabler vedligeholdtes gjennem Tale og Skrift saa haardnakket, at den offentlige Mening bifaldt en saavel privat som officiel Forfølgelse af disse Prædikanter og deres Tilhængere. Og alligevel fandtes der ikke Skygge af Sandhed i disse vilde Rygter.

Luthers Historie er et andet slaaende Exempel paa Samtidens falske

Omdømme. Hans Modstandere fordømte ham som Løftebryder og Forfører, fordi han indgik i Ægteskab. De anklagede ham for Drukkenskab og søgte endogsaa at give det Udseende af, at enkelte af hans litterære Frembringelser vare blevne til under Indflydelse af berusende Drikke. Hvorledes vilde Luthers Skjæbne være bleven, hvis disse Rygter, der tilsyneladende vare grundede paa Fakta, havde faaet Lov til at spille en Rolle i en verdslig Rigsdags Forhandlinger?

Have Katholikerne i Amerika ikke lidt meget paa Grund af falske Angivelser under Form af „Afsløringen af en Nonne" og Apostaters Angreb m. m.?

Men Kristi første Efterfølgeres Historie illustrerer endnu mere slaaende den Daarskab, det er at dømme et Samfund alene paa Grundlag af Udenforstaaendes Beretninger. Vi lære af Minucius Felix' værdifulde Afhandling, at de fornemme Romere ansaa det for en skændig Forbrydelse blot at have nogensomhelst Følelse fælles med de Kristne. De troede fuldt og fast, at de Kristne, som intet Tempel havde, og som vægrede sig ved at dyrke de almindelige Guddomme, vare Gudsfornægtere. De troede, at de Kristne ved deres Sammenkomster foretoge sig de mest gruopvækkende, vanvittige og usædelige Handlinger.*

De Kristne betragtede hverandre som Brødre og Søstre, og de prædikede den broderlige Kjærlighed, der gav sig et særlig Udtryk ved Nadvermaaltiderne, som tidt fandt Sted om Aftenen i al Hemmelighed. Hedningerne opfattede dette paa den Maade, at de Kristne hengave sig til „unævnelige Begjærs Omfavnelser"; thi Læren om et almindeligt Broderskab og fælles Sakramente var paa den Tid for den civiliserede Verden ligesaa urimelig, som visse af „Mormonismen"s Lærdomme ere for Flertallet af Folket i vor Tid. De første Kristne beskyldtes ogsaa for Menneskeæderi. Det Rygte opstod og bredte sig som en Løbeild fra Hus til Hus, at den nye Religions Skikke krævede Ofringen af et Barn, hvis Kjød og Blod derefter blev fortæret. Saaledes opfattedes den hellige Nadver af det „almene Rygte". Og Følgen var, at der kun fordredes en ubetydelig Agitation for at opvække en Forfølgelsesstorm, i hvilken Tusinder ved Sværd, Baal eller vilde Dyrs Blodtørst maatte lide en beskjæmmende Død. Men under disse Forhold er det ikke det mindst mærkværdige, at disse Hedninger, som sølede sig i Atheisme, Drukkenskab og Usædelighed, og som bogstaveligt talt forvandlede flere af deres egne Templer til Prostitutionshuse, vare de ivrigste til at forfølge de Kristne, som havde bandlyst saadanne Ting. Sallusts Ytring om Ærgjerrigheden

* Vi tillade os her at udelade et lille Citat af Forfatteren om den antikke Polemik mod Kristendommen; vi ville nemlig senere vende tilbage til dette Emne og behandle det for sig, saaledes at vore Læsere ville kunne se, at hin Tids Kritik af Kristendommen er et værdigt Sidestykke til Nutidens banale Ideer om „Mormonismen" (den oprindelige Kristendom paany). Red.

gjælder ligesaa sandt om Forfølgelseslysten: „Det er dens Karakter at gjøre Mennesker til Løgnere og Bedragere; at lære dem at gjemme Sandheden i deres Bryst og i Lighed med Gjøglere tale med flere Tunger; at anlægge deres egne Interessers Maalestok saavel overfor Venskab som overfor Fjendskab.“

Burde man ikke med saadanne frygtelige historiske Exempler for Øje og i Kraft af Modstandernes Ukjendskab til de virkelige Forhold gyse tilbage for at sidde til Doms over Emner, som angaa Næstens religiøse Tro? Og endnu mere — disse Modstandere ere maaske selv vildledte, eller de ere maaske endog personlig interesserede i at vildlede Andre. Det er altid farligt at behandle Spørgsmaal af den Natur og navnlig da, naar det ikke sker under Indflydelse af Sandhedens og Retfærdighedens Aand.

Fejltagelser under saadanne Omstændigheder kunne faa skjæbnesvangre Følger. Uden Tvivl vare de Forfølgelser, der havde sin Grund i de over hele Romerriget udspredte løgnagtige Rygter om de første Kristne, til stor Skade for disse og bidroge i ikke ringe Grad til det almindelige Frafald eller Kristi Kirkes Borttagelse. Kirkens Styrismænd lede Martyrdøden, og de spredte Menigheder overlodes ofte til uerfarne Medlemmers Omsorg. Apostaterne tiltoge i Antal, og for at frigjøre sig for videre Mistanke satte disse de mest urimelige Historier i Omløb. Men det Misgreb, som det kejserlige Rom begik ved at fælde en uretfærdig Dom over de uskyldige Ofre for Folkets Fordomme, blev senere højst skjæbnesvangert for Riget selv. Thi Ingen kan være blind for, at den Grusomhed, Kejserdømmet under disse Forfølgelser mod sine kristne Medborgere gjorde sig skyldig i, var een af de Forbrydelser, som Riget erholdt sin velfortjente Straf for, da Hunnerne under Anførsel af den blodtørstige Attila, som i Folkesagnene kaldtes Godegisel ɔ: Guds Svøbe, faldt ind og plyndrede Landet.

Een af disse Fejltagelser.

„Mormonismen“ er aldeles ufattelig for almindelige menneskelige Begreber, hvis den kun betragtes for sig selv som en af Dagens Foreteelser uden Forbindelse med sine logiske, historiske Tilknytnings- og Støttepunkter. Hvis man skiller den fra dens naturlige Sammenhæng med det store aandelige System, med Guds Riges forløbne og fremtidige Mission paa Jorden, kan man umulig fatte dens Lærdomme. De ere for den overfladiske Jagttager ligesaa meningsløse som en løsrevet Del af en Sætning eller som nogle Brudstykker af en stor Opera. Den maa studeres i sin Sammenhæng — Historien om det forløbne og Profetierne om det tilkommende — thi den er en Del af den evige Frelsensplan; og saaledes som denne er et forenet Hele, hvor hver Del optager sin bestemte Plads, maa den studeres i Overensstemmelse dermed. En Beskrivelse af en Marmorblok kan ikke give nogen Forestilling om det statelige Tempel,

som denne Sten en Gang har udgjort eller vil komme til at udgjøre en Del af. Denne Sandhed oversees ofte af den uopmærksomme Jagttager, og som Følge deraf danner han sig alle Slags sælsomme Forestillinger om „Mormonismen" og dens Bekjendere. Han ser en „hemmelig Organisation" med haarrejsende „Eder", „Hævnplaner" og mange andre grundløse Fantasibilleder.

Forbund bleve indgaaede fordum.

Naar vi studere Historien om Guds Handlemaade med sine Børn i ulige Naadeshusholdninger, finde vi et vist Karaktertræk fælles for dem alle, og det er det højtidelige Forbund eller Pagten med den Almægtige. Han fordrer saadanne Pagter. De ere af væsentlig Betydning i den opdragende Plan, ved hvilken han hos Mennesket fremkalder Tro og Kjærlighed og leder det til retfærdige Handlinger. De indgaa uvilkaarlig i alle Guds Naadeshusholdninger, som have existeret siden Adams Tid.

En af de mærkelige Tildragelser i Abrahams Liv efter hans Bosættelse i det „forjættede Land" var den Pagt, Herren indgik med ham, og som gjaldt hans evige Arveret til Kanaans Land. Vi have faaet udførlig beskrevet, hvorledes den blev indgaaet. Herren befalede sin trofaste Tjener at tage visse Dyr og ofre dem, „og han tog ham alt dette og delte det midt over, og lagde den ene Del deraf tvært overfor den anden". Og da Aftenen kom, foer Herrens Kraft hen imellem de ofrede Dyr (1 Moseb. 15 : 8-18). Historikere fortælle os, at i hensvundne Tider bleve højtidelige Forbund indgaaede paa denne Maade. De, som indgik Pagten, gik forbi mellem de blødende Stykker, og de udtrykte derved deres Samtykke til ifølge den guddommelige Retfærdighed at blive „delte midtover" paa lignende Maade, hvis de frivilligt overtraadte det indgaaede Forbund. Dette var saa helt igjennem almindeligt, at det hebraiske Ord for Pagt »Bereeth« sproglig set betyder „Skjæring". Man kan næppe forestille sig en mere virksom Maade at udtrykke Løftets Alvor og Oprigtighed paa.

At dette Princip endnu gjaldt under den mosaiske Husholdning, kan ses af Profeten Jeremias' Optræden, naar han i Herrens Navn udtaler denne Forbandelse over dem, som brød Pagten: „Og jeg vil give de Mænd, som overtraadte min Pagt og ikke holdt Pagtens Ord, som de sluttede for mit Ansigt, Pagten ved Kalven, hvilken de huggede i to Stykker og gik imellem dens Stykker, nemlig Judas Fyrster, Jerusalems Fyrster, Hofmændene og Præsterne og det ganske Folk i Landet, som gik imellem Kalvens Stykker: dem vil jeg give i deres Fjenders Haand, og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og deres døde Kroppe skulle være til Føde for Fuglene under Himmelen og for Dyrene paa Jorden" (Jerem. 34 : 18-20). Her er saavel den gammeltestamentlige Pagtceremoni som Straffen for Brud paa Pagten begge klart fremstillede.

I den kristelig-evangeliske Husholdning staa vi Ansigt til Ansigt med

den Kjendsgjerning, at vor Herre og Frelser, inden han forlod sine Disciple for at dø for Verdens Synder, indstiftede en Forordning, som tilligemed de Forordninger, der tilhørte den da aabnede Husholdning, ogsaa omfattede enhver forud aabenbaret Offer- og Pagtbestemmelse. Thi da Herren ikke kom for at ophæve, men for at opfylde, saa medføre de af ham indstiftede Ordinancer eller Forordninger ikke en Ophævelse, men en Fuldstændiggjørelse og Stadfæstelse af forud aabenbarede Sandheder. Da Herren saaledes indstiftede Nadverens Sakramente, forklarede han, at det brudte Brød var „hans Legeme", og at Kalken (Bægeret) indeholdt „hans, den ny Pagts, Blod", hvilket snart skulde udgydes til en Stadfæstelse af denne nye Pagt. Han, som deltager i dette Sakrament, „forkynder" ifølge Pauli Ord Herrens Død og tager saaledes Del i den blodige Tragedie paa Golgatha. Og eftersom denne Død var et Offer, frembæres paany paa en aandelig Maade dette hellige og antagelige Offer til Gud, hvilket efter det allerede anførte er i fuld Overensstemmelse med det, som gik for sig i foregaaende Husholdninger, naar en Pagt blev indgaaet. Nadvergjæsten indgaar derfor et højtideligt Forbund med Gud om at tjene ham — en Pagt, som er saa meget helligere, fordi Guds Lams uforkrænkelige Legeme og Blod er dyrebarere end nogen af den gamle Pagts Ofre. Ved at deltage i dette sindbilledlige Maaltid paa Kristi Legemes Hengivelse og Blods Udgydelse — det store, lydeløse Offer, hvori alle den gamle Pagts Offer-Forbilleder ere blevne fuldkommede — udtrykker han dermed sin Villighed til at opgive sit Liv, hvis han bryder Pagten. Dette er Aarsagen, hvorfor Paulus lærer Korinthierne, at Kalken og Brødet „er Kristi Blods og Legemes Samfund" (1 Kor. 10:16); og den, som uværdigt æder og drikker, „skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod". Det vil sige, at den, som gjør saaledes, ligestiller sig med dem, som „udgjøde hans Blod". Som en Fjende tager han Del i denne frygtelige Tragedie og „æder og drikker sig selv til Dom". Apostelen beviser videre, at mange blandt dem, han da skrev til, allerede lede Straffen for Overtrædelsen af den Pagt, de indgik ved Nadverbordet. „Derfor", siger han, „ere Mange skrøbelige og svage iblandt eder, og en Del ere hensovede" — i Døden nemlig. „Thi dersom vi bedømte os selv, dømtes vi ikke" (1 Kor. 11:26-31).

Det følgende Citat af Artiklen »Sacrifices« (Ofringer) i Encyclopædia Britanica er særlig træffende. W. R. Smith, Bibliothekar ved Cambridge Universitet, er Artiklens Forfatter:

„Endogsaa de højeste Former af religiøs Dyrkelse, hvori Offer forekommer, frembyder meget, som er modbydeligt for vor Tids Opfattelse, og navnlig er det vanskeligt at forlige sig med den blodige Ritual, som er saa fremtrædende i næsten alle Religioner, i hvilke en udpræget Opfattelse af Synden gjør sig gjældende. Men vi maa ikke forglemme, at denne Ritual — ganske vist strengt og skarpt — fra Begyndelsen udtrykte

visse Ideer, som udgjøre Grundlaget i al sand Religion, nemlig: Bekjendernes indbyrdes Fællesskab og deres Fællesskab med Gud, samt det ved Slægtskabsbaandets Helligelse grundlagte sande sædelige Forhold mellem Menneske og Menneske."

En dyb Bevidsthed om Syndens Grueligheb kan kun finde et tilsvarende Udtryk i Ceremonier, som afmale Syndens Følge — Døden. Og heri ligger Grunden til den Offertjeneste, som udmærkede den sande Gudsdyrkelse i alle Husholdninger.

Jeg har her i Korthed omtalt de i forrige Tider indstiftede Offerceremonier ligesom det i Nadverens Sakrament sindbilledlige og mindeværdige Offer paa Golgatha for at gjøre et varigt Indtryk paa Menneskene med Hensyn til Helligheden af de Forpligtelser i den med den Almægtige indgaaede Pagt.

Det turde være overflødigt at tilføje, at lige saa lidt som Guds Søns Lidelse og Død gjentages, saaledes udføres heller ikke disse urgamle Ceremonier. Men de Sandheder, de skulde befordre og give et stærkt Indtryk af, ere fremdeles de samme. De ere evige. Maaden, hvorpaa de indskjærpes, forandres med Menneskehedens Udvikling paa samme Maade, som Børnehavesystemet afløses af andre Læremaader, naar Eleven indtræder i højere Klasser. Men Sandheden forandres aldrig. Jeg har imidlertid ikke henvist til disse gammeltestamentlige Ceremonier for at betegne dem som Noget, der vedblivende burde existere, men kun for at henlede Opmærksomheden paa den Kjendsgjerning, at **det**, for hvilket vor Kirke nu fordømmes, er dybt rodfæstede Sandheder, som den Almægtige til alle Tider ved forskjellige Opdragelsesmetoder har søgt at indprente sine Børn, og som i det Nye Testamente illustreres ved de Forordninger, som ere Sindbilleder paa Frelserens Forsoning. (Fortsættes.)

Vær tro mod dig selv. Der er en Ytring, der lyder saadan omtrent: „Vær tro mod dig selv, da vil du, lige saa sikkert som Dagen følger Solen, ikke være falsk mod noget Menneske." Dersom du vil vide Alt, som indbefattes i at være tro mod dig selv, kast da et Blik paa nogle af dine egne karakteristiske Egenskaber og se, hvad du ejer — jeg mener af gode Ejendommeligheder; thi kun i disse kan du være tro mod dig selv. Hvis du er i Besiddelse af Ædelmodighed, men ikke viser den i Ord og Gjerning, da er du „utro" mod dig selv. Dersom du er sanddru af Naturen, men ikke siger Sandheden af Frygt for Følgerne, da fejler du paa dette Punkt. Dersom du er høflig og velvillig mod Udenforstaaende, men paa Grund af det fortrolige Familieforhold grov mod din Moder og Søster, da er du falsk mod dit bedre Jeg. Opdrag det ædlere i din Personlighed, og de smaa Fejl ville fjerne sig af sig selv. »Christian Work«.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Mandag den 1 Maj 1905

Apostel Orson Pratt om Bagvadskelse.

Du kan bagvadske Personer, som ere helt uskyldige, kun fordi du indbilder dig, at de ere skyldige; enkelte Omstændigheder kunne have bragt dig til at nære Mistro, og istedetfor at skjule denne Mistro i dit eget Bryst gjør du Andre bekjendte med den og fremstiller den maaske somme Tider værre, end den er; din Mistro vækker Lyst hos dig selv til at dadle dem, og du søger at bibringe Andre den samme Lyst.

Du taler ikke direkte imod dem; thi en saadan Optræden vilde bevirke, at du blev betragtet som en aabenlys Bagvadsker, og tildels ødelægge din Indflydelse. For at dine Bagtalelser kunne øve den størst mulige Virkning og faa et Skjær af Troværdighed over sig og derved fremkalde den størst mulige Fortræd, indsvøber du dem i Gudfrygtighedens Kaabe. Du bliver skinhellig og foregiver, at det er dig meget ubehageligt at tale om deres Fejl; men samtidig søger du paa en varsom og forblommet Maade at antyde nogle store Synder og efterlader hos dine Tilhørere det Indtryk, at der er noget meget alvorligt paa Færde, om hvilket du ikke ønsker at udtale dig videre. Saaledes bestræber du dig paa at indpode bitre Følelser og Fordomme i dine Tilhøreres Sind. Ve dig! thi det vilde være bedre for dig at være kastet i Oceanets Dyb end at uretfærdigt fornærme dem, som ere uskyldige for Gud. Ve dig! Din Skinhellighed og din lumske Optræden skulle volde Smerte paa dit eget Hoved.

Det ligger maaske ogsaa for dig at bagvadske Personer, som ikke ere fuldstændig skyldfri. Du kan stille dem blot for Andre, som burde være holdte aldeles udenfor Kjendskab til deres Fejl, indtil den rigtige Maalestok med Hensyn til deres Handlinger kunde anlægges i Henhold til Guds Lov. Du søger paa denne Maade at bekjendtgjøre deres Synder for Alle og at skabe Mistro og Fordomme mod dem blandt de Hellige. Du søger ikke at frelse dem, men derimod yderligere at fordærve dem. Du sætter dig selv, aandelig talt, i en Drabsmands Sted, idet du søger at kvæle Muligheden for et bedre Liv hos dem. En saadan Aand er af Satan; thi han søger ogsaa at fordærve, at anklage de Hellige og at opvække Forbitrelse og Straf imod dem. Vil du følge i hans Fodspor? Vil du bagvadske og tale Ondt om din Broder eller Søster, som har syndet? Vil du søge yderligere at støde den svage Hellige til Helvede, fordi han eller hun har fejlet? Husk, at naar du gjør dette, da er du ikke længere blandt Menneskenes Frelsere, men blandt deres Fordærvere. Hør derfor op med din Bagtalelse om Overtræderen. Hør op med at udraabe hans Synder paa Gader og Stræder. Hør op med at udbasune, hvad der kun vil volde Krænkelse og Fordærv. Hør op med eders Bagvadskelse og onde

Omtale af hinanden. Hør op med eders Sladder, hvadenten den vedrører eders egne eller eders Naboers Familieanliggender.

Giv Agt paa dine egne Sager.

Drag Bjælken ud af dit eget Øje og se til, at den bliver ude.

Rens dit eget Hjerte.

Hvis du drives til at bagtale Nogen, saa vend dig først mod dig selv.

Tal mod din egen daarlige Adfærd.

Vær skamfuld og beskjæmmet paa Grund af dine egne syndige Handlinger.

Vær rettænkende mod din Nabo og lad ham passe sine egne Sager.

Lad Forbedring blive skrevet i dit Hjerte.

Lad Livet — det evige Liv — være dit Motto nu og altid.

Det er Kredslærernes Pligt, naar de besøge de Helliges Hjem, at søge at komme til virkelig Kundskab om den Aand og de Følelser, som raade hos de Hellige.

Søg Bagtaleren frem, udfind Bagvadskeren og den, der fører ondskabsfuld Sladder. Forman dem til hurtigst at ophøre dermed. Gjør dem skamfulde over deres ondsindede Tale. Lær dem, at man ikke kan tale ilde om nogen Person, som vedkjendes i Pagt med Gud og de Hellige, uden at man synder derved. Lær dem Guds Lov og hvorledes de skulle opføre sig overfor Overtrædere for at frelse dem. Lær dem, at man hverken kan bagtale den Uskyldige eller den Skyldige blandt de Hellige, uden at det bringer Fordømmelse over Bagtaleren. Lær dem, at hvis de ikke omvende sig og forbedre sig, ville de selv blive som visne Grene og udkastede fra Guds Folk. (Millennial Star 1857.)

Genealog Jens Jensen afrejste den 26 April til Christiania for at samle Slægtregistre i det nys ordnede Arkiv af Kirkebøger; hans Optegnelser ville bl. a. vedrøre nogle af de første Hellige, som annammede Evangeliet i Norge. Ældste Jensen har fornylig udrettet et stort Arbejde i Sverige, hvor der findes Arkiver i Lund, Vadstena og Upsala. I disse Arkiver findes Bøgerne foreløbig kun op til Aaret 1800. Kirkebøgerne for Halland og Bleking ere endnu ikke indsamlede. Broder Jensen roser de svenske Hellige i Utah for den store Interesse, de have vist dette Arbejde. I Danmark har Broder Jensen fundet Ledetraaden med mange Hundrede Navne i en Stamtavle for M. Nicolayson helt ned til 1367, vistnok det Aarstal, der af de fundne ligger længst tilbage. Formaalet med dette Arbejde er tydelig nok for de Sidste-Dages Hellige, og Profeten Joseph Smith kalder det „det herligste af alle Principer, som hører til det evige Evangelium, nemlig Daaben for de Døde“ (Pagtens Bog Kap. 128). Men ogsaa set fra et rent historisk Synspunkt er det indlysende, at vi have mere Interesse af at kjende vor egen Stammerod end at vide Besked om alt muligt vedrørende Konger og Kejsere og andre saakaldte store Mænd fra den svundne Tid. Det er derfor en stor og ansvarsfuld Gjerning, Broder Jensen udfører i denne specielle Mission til Skandinavien, og den burde af de Hellige paaskjønnes i fuldt Maal ved at understøtte ham i deres Tro og Forbøn til Gud og ved at lønne hans Arbejde paa rette Maade.

Ældste C. A. Krantz, som i de sidst forløbne to Aar har gjort sig meget fortjent ved sin Virksomhed paa Missionskontoret i Kjøbenhavn, dels ved Redaktionen og Udgivelsen af »Nordstjärnan«, dels ved Udgivelsen af Missionens svenske Skrifter, er nu med megen Ære og Anerkjendelse afløst fra dette Arbejde; vi bede, at vor himmelske Faders rigeste Velsignelse maa følge ham ved Hjemkomsten til Zion.

Søster Judith Anderson og Moder afrejste den 22 April via Liverpool til New-York efter en Maaneds Ophold i Kjøbenhavn. Det er deres Hensigt at opholde sig nogle Maaneder i New-York for at foretage yderligere Studier paa Sangens og Musikens Omraade. Vi ønske dem en lykkelig Rejse og takke for de nydelsesrige Øjeblikke, da det forundtes os at lytte til Søster Andersons dejlige Altstemme og Sangforedrag.

Ankomst af Missionærer. Følgende Missionærer fra Utah ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 12 April: Victor E. Madsen og David O. Stohl fra Brigham City; Orson J. Poulson fra Ephraim; Anders P. Nielsen fra Granger; Gustav A. Seequist fra Murray; Christian Jensen fra Hyrum; Jeppe Jeppesen og J. M. Christensen fra Salt Lake City og Sw. Swenson fra Pleasant Grove.

Beskikkelse. Ældste J. M. Christensen er af Herrens Tjenere hjemme i Zion kaldet til at overtage Ledelsen af den skandinaviske Mission, hvilket Embede han tiltræder efter Præsident C. D. Fjeldsted.

Ældste Sw. Swenson, som ligeledes er udnævnt hjemmefra, overtager Redaktionen af »Nordstjärnan« efter Ældste C. A. Krantz.

Ældste Victor E. Madsen er beskikket til at virke i Kjøbenhavn og til om nogen Tid at overtage Ledelsen af Sangkoret.

Ældsterne David O. Stohl og Gustav A. Seequist ere beskikkede til at virke i Stockholms Konference.

Ældsterne Orson J. Poulson og Christian Jensen ere beskikkede til at virke i Aalborg Konference. Ældsterne Anders P. Nielsen og Jeppe Jeppesen ere beskikkede til at virke i Aarhus Konference.

Alle under de paagjældende Konferencepræsidenters Ledelse.

Forflyttelse. Ældste Nis C. Christiansen er forflyttet fra Kjøbenhavns til Aarhus Konference, og Ældste Herman H. Danielson er forflyttet fra Christiania til Kjøbenhavns Konference.

Foraarskonferencerne i Danmark.

Kjøbenhavn.

Konferencen aabnedes den 1 April om Aftenen Kl. 8 i Missionshuset, Korsgade 11. Af Missionærer vare nærværende: Præsident C. D. Fjeldsted, een af Kirkens almindelige Autoriteter og Præsident over den skandinaviske Mission; H. J. Christiansen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; Carl A. Krantz, Redaktionssekretær ved Nordstjärnan; Morten A. C. Nicolaysen, Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“; Georg

M. M. Jorgensen, Missionssekretær; Jens Jensen, Genealog; Peter Jensen paa Besøg blandt Slægtninge i Kjøbenhavns Konference; Lehi Jensen fra Aarhus Konference; Ernest L. Swalberg og Niels Sandberg fra Skaane Konference; Thor C. Nielsen og Hustru paa Besøg fra Montpellier, Idaho (Broder Nielsen er Leder for Kjøbenhavns Grens Sangkor); Søster Christine Anderson og Datter, Søster Judith Anderson fra Salt Lake City, paa Gjennemrejse efter et Studieophold i Berlin.

Konferencen aabnedes med Salmen „Fader vor i Himlen" og Bøn af Ældste Jens Jensen. Konferencepræsident H. J. Christiansen præsiderede. Han bød de Hellige og deres Venner samt Missionærerne Velkommen. Han følte, at vi befandt os paa et Gud velbehageligt Sted, og at Guds Aand var tilstede. Han bad Søskendene være ydmyge af Hjertet og staa Herrens Tjenere bi i deres Tro og Forbøn. Der blev derefter givet flere af Grensforstanderne Lejlighed til i Korthed at afgive Beretning om Tilstanden i Grenene. Ældsterne Lars P. Jensen fra Nordostsjælland, Lars P. C. Nielsen fra Sydvestsjælland, Peter N. Christiansen fra Nordvestsjælland, Hans L. Rasmussen fra Lolland-Falster, James P. Schou fra Bornholm og Nis C. Christiansen fra Sydsjælland og Møen udtalte sig om Medlemmernes Stilling i Grenene og Folkets Ideer og Følelser angaaende „Mormonismen". Præsident H. J. Christiansen udtalte sig tilsidst om Kjøbenhavns Gren. Møderne vare i Almindelighed godt besøgte. Da der afholdtes flere Møder i Ugens Løb, havde Søskendene rig Lejlighed til at komme til Møde. Der var gode Udsigter til, at flere i Sommerens Løb vilde omfatte Evangeliet. Taksigelse af Ældste L. M. Christensen.

Søndag den 2 April, Form. Kl. 10, aabnedes Søndagsskolekonferencen med nogle Velkomstord af Forstander Morten A. C. Nicolayson. Han pegede paa, at de Sidste-Dages Hellige lærte Børnene om deres korsfæstede Forløsers Mission og om Alt, hvad der var oplysende, dydigt og prisværdigt efter de sædelige Love; de lærte dem ligeledes at ære og lyde deres Forældre og opfordrede Forældrene til at behandle deres Børn som intelligente Væsener. Skolens Elever forklarede under Examinationen Emnerne: „Kundskaben om Gud", „Om Guds Aabenbarelse og Undervisning" og „Guds Personlighed". Alle Spørgsmaalene bleve flinkt besvarede og gjorde et godt Indtryk paa de Voxne. Den theologiske Klasse repræsenteredes af Hjalmar Larsen med Emnet „Mormons Bog", som Klassen i længere Tid har studeret. Søster Agnes Petersen gav en kort Redegjørelse over de forskjellige Naadeshusholdninger, som have existeret. Søster Josephine Fabricius sang en smuk og indtagende Andante: „Rum blandt Englene". Derefter afgaves Rapport af første Raadg., N. P. Nielsen for Kjøbenhavns Grens Søndagsskole, og Forstanderne N. C. Christansen for Møens, Hans L. Rasmussen for Lolland-Falsters og James P. Schou for Bornholms Søndagsskoler; en samlet Rapport blev afgiven af Konferencepræsident H. J. Christiansen, den viste, at der siden sidste Konference den 2 Oktober 1904 havde været afholdt 86 Søndagsskoler, som gjennemsnitlig havde været besøgte af 85 Elever. Der var ialt indtegnet 79 Børn af Kirkens Medlemmer og 52 Børn af Fremmede. Skolerne

havde desuden 27 Funktionærer. Til Slut talede Præsident C. D. Fjeldsted, som roste Skolens Tilstand og Lærernes Flid samt opmuntrede Børnene med faderlige og formanende Ord.

Konferencen fortsattes Søndag Efterm. Kl. 2. Efter at den hellige Nadver var uddelt, talede Ældsterne C. A. Krantz, F. F. Samuelsen (Besøgende fra Aarhus) og Nis C. Christiansen fra Møen.

Søster Judith Anderson fra Utah foredrog med sin smukke Contra-Alt en engelsk Sang.*

Konferencepræsident H. J. Christiansen fremstod derpaa og foreslog Kirkens almindelige og stedlige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn. Alle Forslag vedtoges med opløftede Hænder og enstemmigt. Taleren pegede paa, at vore Missionærer i denne Slægts Tid viste den samme Lydighed mod Kristus som Disciplene fordum, da de bleve udsendte med Fuldmagt til at prædike Evangeliet og med Magt over urene Aander og Kraft til at helbrede de Syge.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at de nylig vedtagne Forslag viste, at vi vare enige i at opholde Kirkens Embedsmænd. Denne Enighedsaand, som saaledes karakteriserede de Hellige, fandtes saa godt som ikke i nogen andre Forsamlinger. Vi havde ifølge vor skrøbelige Natur mange af Verdens Onder at kjæmpe imod, men det var vor Pligt af al Magt at udarbejde vor egen Sjæls Frelse ved Lydighed mod Guds Love og stræbe at lede Andre paa Sandheds Vej til Salighed.

Præsident Christiansen citerede af Matth. 6 : 14-15 og spurgte, om de Hellige vare villige til at tilgive hverandres Fejl, hvilket enstemmigt tilkjendegaves med opløftede Hænder.

Mødet sluttede med Salmen „Om Guds Stad man taler herligt“ og Taksigelse af Ældste Lehi Jensen.

Ved Mødet Søndag Aften Kl. 6 var den store rummelige Sal fyldt til sidste Plads.

Ældste Hans S. Larsen fortalte i jævne Ord, hvilke Tildragelser han i sin Barndom sammen med sine Forældre havde maattet gaa igjennem paa Rejsen til New-York. Herren havde dog bevaret hans unge Liv, saa at han nu efter mange Aars Forløb kunde komme her tilbage og bære Vidnesbyrd for sine Slægtninge, som havde sørget over hans Skjæbne. (Broder Larsen er Medlem af Utahs Landdag.) Ældste N. J. Henrichsen følte stor Glæde ved at se den Interesse, som lagdes for Dagen ved denne Konference. Vi havde modtaget af den bedste aandelige Føde saavel ved Børnenes Søndagsskole som ved de øvrige Møder. Taleren tog som Text den sidste Del af Marcus' 16 Kap.

Søster Judith Anderson sang med Akkompagnement af Korlederen, Thor Nielsen, og Organisten, Jenny Fabricius: »Happy Days«.

Ældste Hans J. Yool bar Vidnesbyrd om, at Herren personlig havde aabenbaret sig for Profeten Joseph Smith og udsendt hellige Engle for at oprette Tidernes Fyldes Husholdning. Præsident H. J. Christiansen sagde, at vi paa Grund af Menneskenes Uvidenhed maatte taale deres Fordomme, men Herren vilde styrke os i Modgangens Time og hjælpe sine Hellige til at fremme hans Værk paa Jorden.

* Søster Anderson har desværre ikke efterladt os Titlen.

Præsident C. D. Fjeldsted omtalte den Længsel efter at rejse til Amerika, som uvilkaarlig opstod hos de Døbte. Edens Have havde ligget i Amerika, og Adam eller den Gamle af Dage havde paa Amerikas Land velsignet hele sin Slægt; Enok og hans Stad, Zion, som havde ligget paa det samme Kontinent, vare paa Grund af deres Hellighed blevne borttrykkede fra Jorden ved Herrens Kraft. Taleren henviste til Noahs Historie, Forvirringen ved Babelstaarnet og de Kolonier, som spredtes derfra, af hvilke een kom til Amerika. Mormons Bog var et stort Vidne om mægtige Episoder i Verdenshistorien, og den vidnede tillige om Guds Styrelse af mægtige Folkeslag og om de religiøse Sandheder, de bekjendte sig til. Mormonismen er Jesu Kristi Kirke i hele sin Kraft som fordum, og den vil bestaa evindelig. Konferencen sluttede med Salmen „Herlig er Zion", og Taksigelse af Ældste Peter Jensen.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt „De Unge Mænds- og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger" i Kjøbenhavns Gren deres Aarsmøde, som ledede af Præsident Akton Jensen. Aarsrapporten for 1904 oplæstes. Der havde været afholdt 25 Møder, og Foreningerne havde 61 Medlemmer, som tilhørte Kirken, og 20 Medlemmer, som stode udenfor Kirken. Desuden er der 9 Funktionærer. Følgende Emner bleve i Korthed behandlede: „Den danske Adels demoraliserende Indflydelse paa Landets Befolkning" af Søren Jespersen. En kort Konference om H. C. Andersen af Amanda Weinrich. En engelsk Duet af Søstrene Christine og Judith Anderson fra Salt Lake City, Utah. Deklamation af Thora Pfeiffer: „Lucifers Fald" af Paludan-Müller. (Optaget i dette Numer.) „De indre og ydre Aarsager til Jesu Domfældelse og hans Forhør for Pilatus" af Ældste Morten A. C. Nicolayson. Konferencepræsident H. J. Christiansen udtalte sit Bifald over det udførte Program og foreslog derpaa Foreningernes nuværende Bestillingsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn, hvilket Forslag enstemmigt vedtoges. Mødet sluttede med Taksigelse af Georg M. M. Jorgensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Efterm. Kl. 3 afholdtes Præstedømsmøder, hvor Ældsterne afgave Rapport om deres Arbejde og udtalte sig om deres Erfaringer som Missionærer. Præsident H. J. Christiansen afgav for Kjøbenhavns Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste halve Aar; det fremgik af den, at 14,419 Skrifter og 2,122 Bøger vare omsatte; 9,557 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift og 2,031 efter første og anden Indbydelse; 4,018 evangeliske Samtaler og 256 Møder vare holdte foruden 18 Præstedømsmøder og 16 Møder af den kvindelige Hjælpeforening og Møderne i de andre førnævnte Organisationer; 30 vare døbte og 12 Børn velsignede.

Præsident Fjeldsted talede lærerigt til Ældsterne.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdtes et Grensmøde, hvor nogle af Kirkens lokale Autoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn, og alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Om Onsdagen afholdt den kvindelige Hjælpeforening under Forsæde af Søster Vilhelmine Nielsen en Aftenunderholdning med Bazar til Fordel for Foreningens fattige Trængende. Den indbragte 104 Kroner.

Søster Judith Anderson, som ved sin dejlige Sangstemme havde bidraget til at gjøre Konferencen saa tiltrækkende, assisterede ogsaa ved denne Underholding og foredrog bl. a. „Der er et yndigt Land“.

Under Konferencen bleve Missionærerne kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Kjøbenhavn: H. J. Christiansen (Konferencepræsident og Grensforstander); Niels J. Henrichsen; Hans J. Yool; Laurits M. Christensen og Niels L. Lund. Adresse: Korsgade 11. N.

Nordostsjælland: Lars P. Jensen (Forstander) og Niels A. Pedersen. Adr.: Asylgade 8 Z, Hillerød.

Nordvestsjælland: Peter N. Christiansen (Forst.) og Ole P. Pedersen. Adr.: Fuglevej, Holbæk.

Sydvestsjælland: Lars P. C. Nielsen (Forst.) og Hyrum L. Johnson Adr.: Fruegade 31, Slagelse.

Lolland-Falster: Hans L. Rasmussen (Forst.) og Jens P. Nielsen. Adr.: Grønsundsvej 6, Nykjøbing F.

Sydsjælland og Møen: Hans S. Larsen (Forst.) og Henry H. Hintze. Adr.: Raadhusstræde, Stege, Møen.

Bornholm: James P. Schou (Forst.) og Albert L. Zobell. Adr.: Rosengade 7, Rønne, Bornholm.

Martin S. Nielsen, Sekretær.

Lucifers Fald.

Førend alt blev overmandet
af Naturens Kæmpevægt,
før den gamle Jord blev dannet
og velsignet og forbandet
i vor gaadefulde Slægt;
førend Solens Flammeskær
lysende gik frem i Vælde
som det straalerige Bælte
om Planeters mørke Hær;
førend Stormen fanged Vinger
til at maale Dybets Dal:
vandred Morgenrødens Bringer,
Mørkets vældige Betvinger,
Lucifer i Himlens Sal.

Første Aand blandt Lysets Skarer
stod han nær ved Tronens Fod;
Engles mægtige Forsvarer,
sejrende ved alle Farer,
funkled han af Kraft og Mod.
Naar han med sit Flammesværd
for igennem Himmelrummet,
nys af Skyggerne formummet,
tændtes Lyset fjernt og nær.
Himlens Ildbaal kækt han værner,
holdende mod Mørket Stand;
Nattens Mulm med Blus han fjerner,
til de før saa dunkle Stjerner
Lucem fero! raabte han.

Da fik Livet hine Flammer,
som med Tro vi skue til,
hver Gang Sorgens Pil os rammer,
hver Gang i vort Jordlivs Jammer
Haabet saaret flygte vil.
Nattens hvalte Stjernetelt
paa hans Magtbud da sig hæved;
Millioner Kloder svæved
klare paa det dunkle Felt.
Selv i Glans han drog tilbage,
lagde ned sin stærke Magt,
og med Toner uden Mage
sang han nu om Mørkets Drage
og de rene Straalers Pragt.

Dog — hans stolte Kraft ham daared,
Gud han glemte over sig;
Hovmods Pil hans Hjerte saared,
selv til Hersker han sig kaared
i det lyse Himmerig.
Kort var Kampen, da det gjaldt;
Paradisets Aander skælved,
da han dømtes ned i Helved
med den Englehær, som faldt.

Selv han stod foruden Klage,
den Gang Himlens Dør blev lukt;
men da Haabet veg tilbage,
ned han styrted — hundred Dage
varede hans Helvedflugt.

Mere let end Himlens Fugle
gennemskære Luftens Slør,
mere snelt end Dødens Kugle
farer fremad fra det hule,
tordensvangre Kæmperør;
Lynet lig, der mægtigt sendt
ud fra Himlens østre Buer,
funklende mod Vesten luer
førend Øjet sig har vendt:
Saa paa understærke Vinger
Lucifer mod Dybet for;
mærket dybt af Herrens Finger
stormende han frem sig svinger,
hvor i Rummet Tomhed bor.

Ingen Fakkel mer dog brænder,
Lysets klare Blik er lukt,
ingen Straaler Stjernen sender,
ingen Flamme mer sig tænder
ved hans Komme, ved hans Flugt.
Alt i Mulm er hyllet ind;
naar i Nat han ser tilbage,
hører han en dæmpet Klage,
lig et Ekko af hans Sind.
Det er Skærers Kor, der synger
om den store Fyrstes Fald —
Smertens Lyn hans Aand udslynger;
Naget, som hans Hjerte tynger,
ruller frem i Tordenskrald,

Da det var, som Angers Pile
trængte dybt sig i hans Bryst:
Mens han styrted tusind Mile,
søgte Sjælen saaret Hvile
ved Erindrings bitre Lyst;
og hans Aand med Smerte gik
angerfuld mod Himlens Buer,
og den gamle Flamme luer
op, som fordum, i hans Blik.
Paa Planeten i det fjerne
Øjets Straaler fæstet er;
Kloden fanged Lyset gerne —
deraf blev den skønne Stjerne,
som har Navn af Lucifer.

Kort var dog hans Stolthed avet,
atter Trods fik Overmagt;
og i Skyggerne begravet
gennemfor han Æterhavet,
grænseløst for ham udstrakt.
Men et ensomt Øde nær,
mod hvis Afgrund ned han falder,
sig til Selskab sammenkalder
han de faldne Engles Hær.
Deres Sværm hans Tomhed dølger,
og som Hersker mellem dem
frem han flyver — Skaren følger
gennem Himmelrummets Bølger
ned mod Afgrundsdybets Hjem.

Saa han fløj og faldt fra oven,
blandt sin dunkle Hær fordulgt,
lige dristig og forvoven,
lige trodsig, skønt af Loven
og dens Hævn i Hælen fulgt.
Himlen fjernes mer og mer,
Kloders aldrig talte Skarer
ilende forbi han farer,
intet Maal endnu han ser;
da faar Øje han paa Jorden,
lig et Glimt i Mørket tabt:
Nylig dannet, nylig vorden
Led i Stjernebæltets Orden,
var af Gud den nylig skabt.

Og den vældige betræder
med sit Følge Jordens Rand:
Langs med Havets dybe Leje,
over Klippers stejle Veje
iler han til Ørknens Sand.
Derfra styrer han sin Fod
gennem Skovens høje Sale
hen mod Paradisets Dale,
hen hvor Livets Vugge stod.
Her, blandt nylig skabte Minder
om hans evig tabte Lyst,
blussende med Rosenkinder
nu i Søvnens Arme finder
Eva han ved Adams Bryst.

Og fra Jorden op han hæver
Parret med sin stærke Arm;
tankefuldt hans Øje svæver
over begge — stille bæver
Evas drømmerige Barm.
Og han kysser hendes Mund,
hvisker varslende til hende:
Lyst skal paa din Læbe brænde,
Sorg til Rest dig levne kun;
mange Sønner vil du føde,
Slægter spire skal fra dig,
alles Hjerter dog skal bløde,
alle, levende og døde,
snart i Mørket tabe sig.

Aandende paa Adams Læber
hvisker nidsk han saa igen:
Syndens Ild ved dig nu klæber,
Flammen, som din Uskyld dræber,
vejred brat din Lykke hen!
Begge paa det gamle Sted,
vied' nu til Fremtids Kummer,
end i Uskylds faste Slummer
sagtelig han lægger ned;
og som Lænke for sin Fange
river mægtig af sit Haar
Lokken han, den dunkle, lange,
der, forvandlet til en Slange,
Skin af alle Farver faar.

Men hans Fod, som kun har hjemme
fjernt fra Gud, i Mørkets Skød,
flygter hurtig; thi fornemme
kan hans Øre Herrens Stemme,
som i Havens Gange lød.
Dog, paa Flugt mod Jordens Rand,
til et Minde om sig satte
Fjeldet han, det stejle, bratte,
hist i Ørknens golde Sand;
og ved Kalpe brød for Vandet
han en Aabning vid og stor;
da saa Havet skjulte Landet,
raabte han: Som jeg forbandet,
saa forbandet denne Jord!

Nu med Lykken, han har ranet,
bort i tætte Skyer han skred,
og med Aanderne, han maned,
dybt i Verdensoceanet
styrted han sig atter ned.
Jordens Syn forsvinder alt,
dog hans Vej er endnu længer
ned, hvor intet Øje trænger,
dybt og dybere han faldt.
Langt fra Lysets Verden borte
staar som mellem Nat og Gry
endelig han for de sorte
kæmpehøje Helvedporte,
der sprang op med Larm og Gny.

Her med Bæven uden Lige,
dog med Trods, som bøjes ej,
ser han første Gang sit Rige,
gaar han ad den stejle Stige
ned til Undergangens Vej. — — —

— — — Her han sætter paa sin Krone,
her hans Slaver paa hans Bud
rejse op den skumle Trone,
hvorfra han til hver en Zone
Mørkets Engle sender ud;
hver af dem er rænkefuld,
alle kløgtige og snilde,
og som Lokkemad de stille
Lyst og Hovmod, Trods og Guld. —
Hver en Aand, som Vinket følger,
som i Naaden ej naar Plads,
sejler, naar ham Graven dølger,
over Evighedens Bølger
ned til Lucifers Palads.

Frederik Paludan-Müller.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11. Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).